

Rime alegorice

Mihai Eminescu

Corabia vieții-mi, grea de gânduri,
De stânca morții risipită-n scânduri,
A vremii valuri o lovesc și-o sfarmă
Și se izbesc într-însa rânduri-rânduri.

Iar eu pe-un țărm pustiu murii în pace.
Deasupra frunții-mi luna-n nouri zace,
Trecând încet pustiile Saharei
Și luminând o lume care tace.

La miezul nopții vezi pustia plană
Născând de suptu-i mândră caravană
De morți în văluri lungi și, trează,
Mergând încet spre-un vis: Fata-morgana.

Într-adevăr: adâncă depărtare
Arată un palat numai splendoare.
Printre ferești pătrunde o lumină;
Perdelele-i păreau muiate-n soare.

De prin deșerturi lungi și depărtate,
În șiruri vin scheletele uscate.
Pustiu-atunci, cu caravane-sate,
Dormea ca mort sub luna care bate.

O caravană lângă mine trece,
Înaintea ei vine-o suflare rece.
În șiruri lungi se strecoară și se strecoară:
Eu număr unul, număr doisprezece.

Un chip atuncea de pe cal coboară.
La mine-ndreaptă a lui privire-amară
Și fața slabă, tristă, adâncită
Ș-osoasa mână o întinde-avară.

Dar să mă mișc nu am nicidecum putere,
Căci țeapăn mort eram și fără vrere.
Pleoapele-mi pe ochi erau lăsate,
Deși prin ele eu aveam vedere.

Iar umbra-n vălu-i de mătase sură
D-urechea mea și-apropie a ei gură
Și-mi spune lin și-ncet povestea mare,

Ce ca un râu etern în minte-mi cură:

„Colo-n palat rezidă-o vrăjitoare
Și om cu ochii vii de-o vede moare;
Iar celor morți, lumina lor adâncă,
Li dă viața nopții trecătoare.

Deci vin și tu pe un schelet să-ncalici,
Să vezi palatu-i în lumini opalici;
De șirul nostru să te ții în urmă
Până la grădina ei cu flori italici.

Și iată vâlul meu ți-l dau – pe față
Să-l pui, s-acoperi ochii tăi de gheață,
Ca nu cumva să se topească iute
De a privirii ei tiranică dulceată.”

Mă sui și plec... o umbră sunt din basme
Și o fantasmă sunt între fantasme,
Prin mâna mea de o ridic se vede
Ca și prin corpul străveziei iasme.

Din ce în ce cu toții se apropii.
Grădini lucesc și flori creșteau cu snopii,
Iar roua curge în briliante umezi –
Din crengi de arbori luminează stropii.

Pe scări de marmură ne suim cu toții
Și morți-și caut prin coloane soții:
Sunt tineri unii ca iubirea moartă,
Iar alți au bărbi albe ca preoții.

Dar toți cu toții sunt de om ruine
Și risipiți din cârduri beduine
Au fost găsit amara, cruda moarte
Într-un pustiu arzând și fără fine.

Vorbesc încet... ca-n somn... și vorba sună
Ca frunze-uscate cari vântu-adună,
Sau ca murmurul cel vrăjit de ape
Când peste codri-apare blonda lună.

Deodată-n două șirul se desface.
În fund apare-un mândru chip ce tace;
Cu roșii flori de mac în păru-i negru,
Cu ochii-nchiși un semn cu mâna-mi face.

Eu o urmez prin galerii înalte.

Izvoare vii din vase stau să salte
Și lângă ele nimfele de marmură,
Făpturi cerești unor măiestre dalte.

Pe lucii muri auritele pilastre.
În jurul lor sunt așezate glastre,
Din care cresc bogate-ntunecoase
Ici roze negre, colo flori albastre

Și pe ferești perdele de purpură.
Un miros răcoros simțirea-mi fură;
Deschisă lin e ușa unei sale
Și noi minuni uimiții ochi văzură.

Un pictor a-nflorit plafonul, murii,
Cu basme mândre, cu frumoase hurii
Și din cățui de-argint, copăr miroase
Cu fum albastru formele picturii.

Iar pe-un divan, ascuns între perdele
Albastre, înfoiate și cu stele,
Ședea regina basmelor măiastră -
Lumină lumea gândurilor mele.

Ea înșira mărgăritare-n poale
Și pe-un covor persan, frumos și moale,
Ea-ntinde surânzând ca-n vis și leneș
A ei picioare de zăpadă - goale.

Ochii adânci ca două basme-arabe
Semănă cu-aceia ai reginei Sabbe,
Cum împăratul Solomon îi scrie,
Cu-a lor priviri de-ntunecime slabe.

Cu ochi pe jumătate-nchiși surâde:
- Deși privirea-mi pe cei vii ucide,
Te uită lung la mine, tu, ce mort ești,
Pân-al tău suflet ochii va deschide.

L-al tău mormânt tu ești în pragul porții,
Dar să te stingi nu este voia sorții,
Ci-n fața mea să lași încet să-ți cadă
De pe-ai tăi ochi de gheață vâlul morții.

Îngenunchind atunci am zis în sine-mi:
„O, dulce chip, cu mâna fruntea ține-mi
Și de pe ochi ia-mi vâlul trist și rece,
Căci simt bătaia reînviatelor inimi.”

POEZII ONLINE

Și de pe ochii-mi cade ceața sură
Și noi minuni uimiții ochi văzură,
Căci înaintea mea stai vrăjitoare
Și basmu-ascuți cu zâmbetul pe gură.